

Jindřichov

Kraj: Moravskoslezský

Správní obvod: Krnov

Nadmořská výška: 353 m n. m.

Počet obyvatel: 1 217

Adresa URL: www.obecjindrichov.cz

Okres: Bruntál

GPS souřadnice: 50.251832N, 17.519031E

První pís. zmínka: 1256 (765 let)

PSČ: 793 83

Historie obce Jindřichov

Jindřichov, německý Hennersdorf, byl založen podle magdeburského práva v roce 1256 jako Henrikestorp. Obec byla založena olomouckým biskupem Brunem ze Schauenburku při kolonizaci Osoblažska před rokem 1256. Olomoucký biskup Oldřich obdařil v roce 1288 jindřichovským lénem bratry Jindřicha, Dětricha a Erkenberta, pány ze Stange. Rod pánů ze Stange časem rozšířil lenní majetek o okolní statky. Později však bylo léno rozděleno. Jeden díl připadl Janovi, rytíři z Dívčího Hradu, dva díly přišly zpět do rukou biskupských (1318). V držení Jindřichova se v následujících letech vystřídalo několik šlechtických rodů. V letech 1581 - 1591 zvětšil olomoucký biskup panství Jindřichov o Janov a Petroviče. V roce 1594 přikoupil rytíř Václav Pavlovský z Pavlovic ještě Arnultovice (Arnsdorf), Bartultovice (Bartzdorf) a Selrendorf. Václav byl hejtmanem v osoblažském okrese a prokurátorem Svatého Hrobu, proslul cestováním a válečnými činy v Polsku. Zemřel v Olomouci roku 1600 a byl pohřben v tamní katedrále. Dříve než on zemřely jeho tři děti, které jsou pochovány v předsíni jindřichovského kostela. Po Václavovi spravoval panství jeho nejstarší syn Bohuslav s chotí Annou, rozenou Wachtlovou z Kunzendorfu. Bohuslav je pohřben vlevo od hlavního oltáře v jindřichovském kostele. Statky převzal Jan, který byl dvakrát ženat. Po Janově smrti v roce 1635 se druhá manželka Marie Elisa provdala za Maxmiliána Jiřího z Hodic (1689). Po něm obdržel panství jeho syn Ludvík Maxmilián (1657), který byl obávaným soudcem čarodějnic v knížectví nisském. S manželkou Isoldou Pavlínou, rozenou Orlikovou z Laziska, vybudovali v r. 1673 nový jindřichovský kostel. Ludvík Maxmilián zemřel v roce 1679 bez potomků. Panství převzal jeho bratr Maxmilián Jiří (1689), následoval jeho syn Antonín, dvakrát ženatý, avšak bez potomků. Jindřichovské panství pak připadlo vedlejší větvi rodu a spravoval je Josef Tadeáš z Hodic, který rovněž neměl děti. Proto biskup prodal léno v roce 1739 říšskému kancléři Janu Kryštofu, svobodnému pánu z Bartenštejna. Ten panství rozšířil 1. dubna 1740 o Matějovice (Matzdorf). Panství Jindřichov tehdy spravovalo vesnice: Jindřichov, Janov, Petrovice, Arnultovice, Bartultovice, Životice a Matějovice. Na panství žilo 8 601 osob. Nacházelo se zde 6 triviálních škol. Pravidelnou podporu pobíralo 68 chudých, zdravotnické služby poskytovali dva ranhojiči a 4 porodní báby. Po Janu Kryštofu svobodnému pánu z Bartenštejna dědil jeho syn Josef Filip, pak Antonín Karel, který neměl potomky. Panství převzal jeho bratr Emanuel, c.k. zemský rada, po něm v roce 1838 syn Josef, kterým v roce 1866 vymřela větev rodu po meči. Jindřichov potom získal v roce 1868 rytíř Klein z Vízemberka a po něm jeho synovec dr. Adalbert Klein. V roce 1945 převzal majetek do správy stát.

O Jindřichovu kolují dvě pověsti První z nich se týká pokladu, který je prý ukryt v nedalekém „domácím vrchu“. Na tomto vrchu prý stával zámek, který pro lakomost jeho obyvatel zmizel z povrchu zemského se vším všudy. Místo, kde leží, je možno občas poznat podle modrého světélka a někdy

těž podle ohnivého pudla. O Velikonocích na Květnou neděli se dokonce na stráni odkrývá v důsledku působení záhadných sil vstup, vedoucí k pokladu. Kdysi tam na Květnou neděli přišel chudý muž, dostal se k pokladu, nabral si zlata a bez úhony vyšel ven. Chudoba byla zažehnána.

Druhá pověst vypráví o selce a bříze. Jedna jindřichovská selka opouštěla o půlnoci lože a dům. Sedlák na to přišel a počkal, až se vrátí. Měla ho ráda a přiznala, že jí něco pudí k bříze rostoucí za statkem. Sedlák nechal břizu porazit. Jeho žena byla nadále nucena docházet k pařezu za noci. Sedlák nechal pařez vytrhnout a převézt na dvůr. To přineslo selce úlevu. Když však byl pařez na příkaz sedláka spálen, selka těžce onemocněla a brzy nato zemřela.

Obec a 2. světová válka, vývoj obce po roce 1945V roce 1938 žilo v obci pouze 35 českých rodin. V obci bylo oddělení finanční stráže s dvanácti příslušníky, kteří vykonávali službu na hranicích.

Počátkem září 1938 likvidovali příslušníci skupinu ordnérů, přičemž bylo nalezeno velké množství zbraní, ukrytých ve slámě. Ke konci měsíce došlo k odzbrojení příslušníků přímo na celním úřadě, celnice byla obklíčena lidmi z poloviny vesnice, kterou vedl německý učitel Limtner. V té době byla už většina českých rodin odstěhovaná. Do roku 1945 byla obec osídlená převážně německým obyvatelstvem, Čechů byla jen malá menšina. Po osvobození byli Němci odsunuti a Jindřichov byl osídlován Čechy (Frýdek - Místek, Zlín - Gottwaldov), Slováky, ale také Řeky. Ještě 2. září 1945 bylo v obci 1600 Němců a 700 Čechů. V lednu roku 1946 bylo odsunuto 460 Němců, v listopadu odjeli zbylí a v Jindřichově zůstalo asi 10 Němců, antifašistů. Naše obec byla přidělena k osídlení zemským úřadem v Ostravě. Osídlení bylo prováděno převážně na zemědělské usedlosti, a to hlavně bezzemky z vnitrozemí a současně i dělníky z průmyslových závodů, kteří se rekrutovali ze zemědělských rodin. Současně byly osídlovány živnosti a řemeslnické závody v Jindřichově. Jako státní zaměstnanci byli prvními osídlenci členové finanční stráže, četnictvo, železniční zaměstnanci a zaměstnanci pošt. V roce 1946 byl utvořen Místní národní výbor a prvním předsedou se stal Jaroslav Mičoch.

Počátky kulturního a společenského životaPocity svobody národní i politické dal v roce 1945 všem novým osídlencům v Jindřichově obrovskou sílu a radost, která se projevila i ve společenském životě. Každý čsl. Občan bez rozdílu stáří byl ve skutečnosti mladý s touhou mnoho udělat. Lidé se bratřili na potkání, scházeli se v hostincích a v budově správní komise, kde bouřlivě rokovali a tvořili a tvořily se plány. Z tohoto družného života rostla samozřejmě potřeba společenského a politického života. Již na podzim ro. 1945 byla v Jindřichově založena ZO KSČ, která byla nejmocnější silou k rozvíjení dalšího veřejného života, která dosáhla v r. 1946 asi 360 členů, rozdělených do 3 základních organizací. Utvořily se i další politické strany a každá svým způsobem a podle programu obohacovala veřejný a společenský život. Zájmová činnost občanů se projevila v roce 1946, kdy se utvořila tělovýchovná jednota Sokol, v čele se starostou Jindřichem Hadámkem, dramatický divadelní kroužek Sokola Tůmy za pod vedením Mojžíra Kovala, loutková scéna Sokola, kterou vedla L. Gorkovská, kroužek lidové hudby s Aloisem Chlebkem, kroužek šachový z iniciativy Františka Brhlíka a oddíl kopané. Spolek divadelních ochotníků V roce 1946 byl založen Spolek divadelních ochotníků pod vedením pana Mojžíra Kovala. Tito ochotníci si zvolili své příznačné motto, se snahou dostat do válkou ovlivněného pohraničí trochu jiný smysl života, a to života kulturního a společenského.

